

Forstanderinden banker på tre gange lige efter hinanden og åbner selv døren. Sådan gør vi herude, siger hun, da jeg ser overrasket ud. Er der ingen i Velling, der har sex, spørger jeg, er der ingen, der ser porno eller onanerer, man kan da ikke nå at få tøj på i løbet af tre bank. Folk finder deres måder, siger forstanderinden og tager to kopper i skabet. Hun har købt en pose sort te og en lille si, fordi hun ikke har noget tilovers for min Pickwick. Det er kaffedrikkerens te, siger forstanderinden, det er skridtet før Medova, og der har ingen lyst til at gå hen. Hun har lige været ovre på højskolen for at stille blomster ind på elevernes værelser, inden længe kommer de kørende i blå busser fra hele landet. Så er freden forbi, siger jeg, og min barsel er snart slut. Forstanderinden drejer langsomt sin kop mellem hænderne, mens min søn gemmer sig under hendes røde kjole, som om den var et telt. Han skal have et navn, siger forstanderinden og peger ned mellem sine ben. Hun siger, at folk begynder at snakke, hun har forbindelser på kommunen og ved, at de allerede har sendt os tre dagbøder. Du lyder som en mafiaboss, siger jeg. Forstanderinden løfter vores søn op, og han griber ud efter en plasticblomst på hendes hårspænde. Er du en lille Nicolai, spørger hun. Min søn savler og virker uinteresseret. Et navn er et stort ansvar, siger jeg. En rækkefølge af bogstaver, som skolelæ-

rere vil råbe op hver dag, når de kigger ned i protokollen. Et navn vores søn skal sige, hver eneste gang han møder et andet menneske. På legepladser, diskoteker, til jobsamtaler. Han skal underskrive dokumenter med det navn, vi finder frem til, det skal stå yderst i hjørnet af de tegnninger, vi hænger op på køleskabet. Det skal ridses ind i de grimme lerskåle, vi får i julegave, og ende sine dage på en gravsten. I mellemtiden vil det figurere i lægejournaler, på eksamensopgaver, lejekontrakter, lånebeviser, julekort, forbryderkartoteker eller Wikipedia. Man aner ikke, hvor ens navn ender, siger jeg. Forstanderinden foreslår Frederik. Jeg afviser det hurtigt, fordi mit første kriterium er, at det skal være rimbart. Konfirmationer, siger jeg, runde fødselsdage, det er nu, man har chancen for at gøre det nemt for sig selv. Severin, siger forstanderinden, klementin. Trykkene ligger ikke samme sted, siger jeg, vi leder efter to stavelser og en vokalendelse, så er man nået langt. Du skal ud af osteklokken, siger forstanderinden. Det år, vi har boet i Velling, har jeg ikke lavet andet end at kaste op, føde og amme, og min søn smiler til mig, som om ingen af de tre aktiviteter har noget med ham at gøre. Han skal have et navn, og du skal have et job, siger forstanderinden. Det handler om integration, al erfaring viser, at skolens lærere kun bliver boende, hvis deres ægtefæller falder til. Vi er ikke gift, siger jeg. Det må I se at blive, siger forstanderinden og peger på min søn, som om han er et ordløst argument. Hun har provinsens iboende angst for, at de nye familier skal fordufte igen, midt i lokalsamfundets opblomstring. I sin fritid forsøger forstanderinden at finde partnere til folk, så de ikke flytter. Selv blev hun ansat som danselærer

på højskolens sommerkursus og skulle bare have været her i fire uger. Nu er det tredive år siden, og sådan er det for mange, der er noget dragende over stedet, som gør det utænkeligt at forlade. Det er lærerne og deres påhæng, der skaber skolens fortælling, siger forstanderinden. Alle de ansatte bor med deres familier i embedsboliger rundt om den store røde murstensbygning, som om den var en kirke, det naturlige centrum i et hysterisk, religiøst samfund. Det er jer, der er højskolen, siger forstanderinden og peger på mig. Hendes stemme stiger og falder, maler billeder og laver reklamer. Der findes en gårdbutik på vej mod Højmark, man kan bare svinge ind, lægge pengene på disken, hundrede procent økologisk. Byen er fyldt med iværksættere og idealister, så mange vegetarer, at man kan fodre svin med dem. Det er ikke bare minkfarme og Indre Mission, bønderne taler om andet end jord, fiskerne om andet end fisk. Hvad kan du, spørger forstanderinden og tager sine briller af. Hendes øjne er lysende turkise, og lampen over bordet dingler frem og tilbage i hendes venstre iris. Jeg er en slags orakel, siger jeg, men de færreste ved det. Orakel, mumler forstanderinden og ser ud som en, der er ved at løse et kompliceret udenrigspolitisk problem. Jeg har en klar oplevelse af, at det er hende, der får byen, måske hele landet, til at hænge sammen. Blidt trækker hun i nogle tråde, river lidt hårdere om nødvendigt, flytter et par klitter i en hånd vending, så der er havudsigt til alle. Vi har brug for unge kræfter, siger forstanderinden og giver mig et job, der ikke findes, og som jeg ikke har søgt. Hun opretter det til mig, mens hun studerer mig indgående og foretager et par hurtige, hviskende telefonopkald. Det var dagbladet,

siger forstanderinden, og faktisk kunne de godt bruge en brevkasse, henvendt til alle aldersgrupper. Jeg løfter min søn op i kravlegården. Der er også mange, der bliver viet i forbindelse med en dåb, siger forstanderinden, to fluer med et smæk. Han skal ikke døbes, siger jeg. Forstanderinden nikker lidt for sig selv og siger, at den tager vi senere. Hun lægger te og si i den øverste skuffe, så det er her til næste gang. Tak, siger jeg og triller en gul bold hen mod min søn. Vi vil i Velling, siger forstanderinden. Det vil vi, siger jeg.

Kære brevkasse

Min mand og jeg er ved at planlægge vores kobberbryllup næste år og har fire dejlige hunde. Vi bor i smukke omgivelser lidt uden for Vedersø, er begge i arbejde og har ingenting at klage over. Min mand er meget opmærksom på, hvordan vi kan optimere vores liv. Når jeg lægger mig i sengen efter en lang dag, kan han kigge på mig og sige: Er du egentlig lykkelig? Så bliver jeg endnu mere træt, end jeg var i forvejen. Min mand er bange for, at vi går i stå som par, og at vi holder op med at udfordre hinanden. Jeg er ikke bange, men efterhånden lidt udmattet. Måske forventer jeg ikke så meget, men jeg er taknemmelig for vores tilværelse. Har du nogen forslag til, hvordan min mand kan finde ro?

Venlig hilsen David

Kære David

Jeg anerkender din udmattelse, men det er vigtigt, at du forstår, hvilke mekanismer der driver din mand. Ikke alle mennesker er lige gode til at have det godt. Nogle bliver rastløse, og andre føler sig utrygge. Min svigerfamilie tilhører en fynsk købmandsklan, og de er utrolig optagede af kolonialvarer. De forskellige undergrene af Brugsen stilles op imod hinanden. Lokalbrugsen er det sorte får under afvikling, Dagli'Brugsen deler vandene, men SuperBrugsen går sejrrigt ud af alle sammenligninger. De arbejder der alle sammen, min kærestes mormor har endda fremstillet en keramikserie med SuperBrugsens initialer på kaffestellet. SB står der, og hele familien hæver deres kopper og skåler i kaffe. Jeg elsker min svigerfamilie, men jeg trives bedst i disharmoni mellem syge mennesker. Det er i misforståel- sernes verden, jeg har min gang, jeg registrerer konflikter, som andre mennesker trækker vejret. Helt automatisk ana- lyserer jeg et tonefald, bemærker skarpheden i udkanten af en stemme. En såret følelse, en forurettet trækning ved munden, spændte kæber, løftede øjenbryn. Jeg kan glatte ud som ingen anden og afparere uenigheder på subtile måder, egentlig burde jeg have et firma. Min store sorg er, at normale familier ikke har brug for mine ydelser. Jeg

smiler og leder efter faresignaler, sidder på spring, klar til at frelse dem fra noget, der aldrig vil ske. Skilsmisser er en by i Rusland, og godmodigheden går sin gang i sofaarrangementerne. Til jul rejser vi hjem til fødegården, og svigerdøtrene fjerner kernehuse og laver æbleflask. Vi anretter osteborde med rød og gul peberfrugt og folder servietter med glade nisser på. Jeg tager mig sammen og passer ind, det bedste jeg har lært. Du kan godt, hvisker jeg til mig selv, du er ubevægelig og hvid som en statue, du er et guldindrammet maleri i din farmors spisestue, du er hjorte og skovsøer, vuggende åkander. Du er IKEA, panisk zoom på blomsternes kronblade, dugdråber i solskin, millionvis af reproduktioner. Du er så neutral, at du hænger overalt på verdens hotelværelser, du er det sidste, folk ser, inden de sænker sig ned i badekarret og skærer pulsårerne over, du passer ind i ethvert hjem. Kære David. Det er min lille remse, måske kan den virke for din mand. Vis barmhjertighed. Harmoni falder ikke alle mennesker naturligt.

Kærlig hilsen Brevkassen